

Arrest

nr. 107 349 van 25 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op het arrest nr. X van 10 juni 2013 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 4 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoeker maakte op 2 juli 2013 per fax een nota over aan de griffie van de Raad naar aanleiding van het tussenarrest van 10 juni 2013. Ter terechtzitting maakte de raadvrouw van verzoeker echter geen melding van het bestaan van deze nota en werd deze niet neergelegd, noch als basis gebruikt voor haar mondelinge toelichting.

1.2. De Raad wijst erop dat noch in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen wordt voorzien dat de verzoekende partij in het kader van de annulatie-procedure per fax een bijkomende nota kan indienen naar aanleiding van een tussenarrest.

De op 2 juli 2013 per faxbericht verzonden nota, die een niet door de regelgeving voorzien stuk uitmaakt, dient bijgevolg uit de debatten te worden geweerd (cf. RvS 19 mei 2011, nr. 213.343).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip “synthesememorie” in. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 (§ 1);*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;*
- 39/77, § 1, derde lid.*

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen syntheseseminarie “zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme syntheseseminarie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een syntheseseminarie neer te leggen.

2.2. De verzoekende partij herneemt in casu in haar “syntheseseminarie” integraal de middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

2.3.1. Ter terechtzitting betwist verzoeker in de eerste plaats de noodzaak van de heropening der debatten om een standpunt in te nemen over de vraag of de ingediende syntheseseminarie voldoet aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat de problematiek met betrekking tot de syntheseseminarie niet van openbare orde is waardoor de Raad deze niet ambtshalve kan opwerpen en de debatten evenmin mocht heropenen.

2.3.2. De Raad wijst erop dat thans het belang bij het beroep ter discussie staat, gelet op de sanctie die is opgenomen in artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet. Het probleem van het belang bij het annulatieberoep raakt de openbare orde, het wordt ambtshalve door de Raad onderzocht en het mag in elk stadium van de procedure aangevoerd worden (RvS 21 juni 2010, nr. 205.531). Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij meent dat de Raad onderhavige problematiek niet ambtshalve zou kunnen opwerpen. De rechten van verdediging verzetten zich dan weer tegen de verwerping van een beroep op grond van een ambtshalve middel waarover geen enkel debat werd gevoerd (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Van zodra de Raad deze problematiek ambtshalve opwerpt, is hij dus verplicht de debatten te heropenen met het oog op de vrijwaring van de rechten van verdediging van de verzoekende partij.

2.3.3. Verzoeker stelt verder dat de termijn van 8 dagen waarbinnen moet worden gereageerd op de kennisgeving van de griffie te kort is waardoor men volgens hem soms verplicht is te antwoorden dat men een syntheseseminarie wenst in te dienen en men dan binnen “een tweede termijn van 7 dagen” vaststelt dat men zich kan beperken tot een herhaling van de middelen uit het verzoekschrift. Tevens beweert verzoeker dat de oorspronkelijke kennisgeving van de griffie waarbij aan de verzoekende partij werd gevraagd of zij een syntheseseminarie wenst in te dienen onduidelijk was en dat hieruit kon worden begrepen dat bij het niet indienen van een syntheseseminarie de afwezigheid van het vereiste belang zou worden vastgesteld.

2.3.4. De Raad merkt op dat verzoeker het oneens is met de wettelijk vastgelegde termijnen. Dergelijke kritiek op de wet valt echter buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. De Raad stelt overigens vast dat de termijn van 8 dagen waarbinnen een antwoord moet worden geformuleerd op de kennisgeving van de griffie en de termijn van 15 dagen vanaf deze kennisgeving om de syntheseseminarie in te dienen in casu werden gerespecteerd, waardoor verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek. De vraag rijst echter of de ingediende memorie, die geen samenvatting van de middelen bevat, voldoet aan de wettelijke vereisten ter zake. Wat de inhoud van de oorspronkelijke kennisgeving van de griffie betreft, wijst de Raad erop dat een selectieve lezing van het schrijven van de griffie onmogelijk aanleiding kan geven tot een interpretatie die niet strookt met de duidelijke bepalingen van de wet. Bijkomend dringt zich de vaststelling op dat het de zaak is van de advocaat en diens cliënt om uit te maken hoe de belangen van deze laatste het best gediend worden en ontslaan de korte termijnen en de eventuele onduidelijkheid van de kennisgeving de verzoekende partij niet van de wettelijke verplichting om in de syntheseseminarie minstens een samenvatting van de middelen op te nemen.

2.3.5. Vervolgens meent verzoeker dat uit de term syntheseseminarie zelf en uit de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de syntheseseminarie uit het (oude) artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, waarbij “alles op een rijtje” moest worden gezet, kan worden afgeleid dat er niet noodzakelijk een verschil moet zijn tussen het inleidend verzoekschrift en de syntheseseminarie. Volgens verzoeker is een synthese trouwens een resultante van these en antithese en kan de samenvatting, zeker als er geen nota met opmerkingen werd neergelegd, bestaan in een herhaling van de these, namelijk de middelen zoals zij in het verzoekschrift werden opgenomen. Verzoeker stelt dat “herhalen” volgens de definitie uit het Van Dale groot woordenboek der Nederlandse taal trouwens onder het begrip

“samenvatten” valt. Verder beweert verzoeker dat het niet de bedoeling was van de wetgever om met artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet het ontbreken van een samenvatting te sanctioneren, maar enkel de niet-naleving van de termijnen.

2.3.6. De Raad stipt aan dat de definitie van de synthesesmemorie die destijds door het vernietigde artikel 44, 3° van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, namelijk *“een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”*, onmogelijk kan worden gelijkgesteld met definitie van de synthesesmemorie uit het huidige artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft er uitdrukkelijk voor gekozen om aan de huidige synthesesmemorie een andere invulling te geven, namelijk een memorie *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Bijgevolg kan de rechtspraak van de Raad van State die betrekking heeft op de synthesesmemorie volgens de oude definitie niet worden gehanteerd ter interpretatie van de huidige wet. De uiteenzetting van verzoeker waarbij hij beweert dat een synthese als resultante van these en antithese kan bestaan uit een loutere herhaling van de these, druist in tegen de logica van het dialectisch proces. De synthese is immers per definitie een ‘nieuwe’ eenheid waarin de these en de antithese worden verzoend. Op grond van de betekenis van het woord *“samenvatten”* uit het Van Dale groot woordenboek der Nederlandse taal kan, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet worden besloten dat een loutere reproductie van het verzoekschrift als een samenvatting kan worden beschouwd. Zowel uit de betekenis van het woord *“samenvatten”*, namelijk *“1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen [...] 2. in het kort weergeven of herhalen [...]”* als uit de betekenis van het woord *“samenvatting: 1. Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. [...]”* blijkt dat de verkorte weergave of verkorte herhaling doorslaggevend is, waardoor een loutere reproductie niet kan volstaan.

“Indien de verzoekende partij geen synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad (...) onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.” Uit deze zinsnede uit artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat de sanctie enkel zou kunnen worden toegepast als de verzoekende partij binnen de termijn van 15 dagen vanaf de kennisgeving van de griffie geen synthesesmemorie heeft neergelegd en dat deze niet zou kunnen worden toegepast indien de verzoekende partij binnen de 15 dagen een memorie indient, die niet voldoet aan de wettelijke vereisten. De Raad stelt vast dat de voorwaarde van tijdigheid en de voorwaarde dat alle middelen moeten worden samengevat, cumulatief vervuld moeten zijn opdat hij, conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitspraak zou kunnen doen op basis van de synthesesmemorie.

2.3.7. Verzoeker puurt ook een argument uit artikel 39/60 van de vreemdelingenwet. Het feit dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift worden uiteengezet, dwingt hem ertoe, zo oppert verzoeker, om de middelen in de synthesesmemorie te herhalen om te vermijden dat de Raad met bepaalde middelen geen rekening zou houden. Volgens verzoeker komt de huidige interpretatie van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet neer op een schending van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) omdat de Raad, indien de middelen dienen te worden samengevat, enkel rekening mag houden met de ‘verkorte versie’ van de middelen waardoor de verzoekende partij enkel de keuze heeft tussen het niet-indienen van een synthesesmemorie of het amputeren van een deel van haar middelen die in haar verzoekschrift werden uiteengezet.

2.3.8. In artikel 39/60 van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat door de partijen *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn”*. Waar verzoeker beweert dat hij gedwongen wordt om zijn middelen in zijn synthesesmemorie te herhalen om te vermijden dat de Raad met bepaalde middelen geen rekening zou houden, benadrukt de Raad dat de neerlegging van een synthesesmemorie conform artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet facultatief is, waarbij de verzoekende partij desgevallend kennis kan geven van haar wens om geen synthesesmemorie neer te leggen, waarna de procedure conform artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet, wordt voortgezet en de middelen uit het inleidend verzoekschrift in hun oorspronkelijke vorm zullen worden behandeld. Verzoeker maakt in casu geenszins aannemelijk dat zijn rechten van verdediging met voeten zouden worden getreden of dat zijn recht op een eerlijk proces uit artikel 6 van het EVRM zou worden geschonden omdat de Raad enkel rekening zou mogen houden met de ‘verkorte versie’ van zijn middelen. Er werd immers vastgesteld dat verzoeker geen ‘verkorte versie’ van zijn middelen in zijn memorie had opgenomen, doch zich beperkt tot een integrale reproductie van zijn inleidend verzoekschrift.

2.3.9. Verzoeker wenst tenslotte dat de Raad een prejudiciële vraag stelt aan het Grondwettelijk Hof aangaande de compatibiliteit van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoeker formuleert zijn vraag als volgt: *“Schendt artikel 39/81, vijfde en zesde lid de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de verzoekende partij die geen synthesememorie indient en daarvan tijdig kennis geeft haar belang behoudt, terwijl de verzoekende partij die tijdig een synthesememorie indient met tijdige kennisgeving haar belang verliest indien de initiële middelen integraal worden hernomen ?”*.

2.3.10. Op de wens van verzoeker om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State, gezien artikel 26, § 2, 2°, 2de lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat *“Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, (is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen)(...), wanneer het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”*

2.3.11. De vaststelling dringt zich op dat de wettekst enkel spreekt over een samenvatting van alle aangevoerde middelen en dat de synthesememorie die verzoeker heeft ingediend geen samenvatting van de middelen bevat.

Overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet wordt het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN